

מסורת הש"ס

(א) [בס"א: (אידס), (ז רש"ל
מ"מ, א) [ז"ל (ברה),
(ד) בס"א: בעריווק, (ה) [ז"ל
בפ"ד דף מט., (ו) בס"א:
בשיתופי מבואות, (ז) [ז"ל
(ברה), (ח) ז"ל בסמוך ע"ב,
(ט) (דף י: ז) (סוף סי' מה
וס' ג),

הגהות הב"ח

(א) גמ' נקטוין אחד עירובי
תחומין (ואחד עירובי
תלמודי) (לעירובי) ו"צ חיל
נמחק: (ב) ראש"מ ד"ה חיל
והתלמודא וכו' זור ס"ד
ואת"כ מ"ה שהלכה לבית
המדרוז במב"י חרץ
לתתום עירה והשכח
לה וצא"ר לה לחזור
ס"ד דצפ"ר לימ"א לד"ה
סבלה צ"ח המרחץ,
ונצט"ח כונ"מ דע"ו
והסופ"ר אלל לפט"ו כ"ד
מוצ"א לע"ן:

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

טועמין
מפירותיה. ודאי פלמי לה
(ע"ז מח.). דבי נצרפי.
שם עזודת מוכזים שלהם
(שם).

רבינו חננאל

יֵאָדָן טוֹמְבִין מְפִירוּתִיה.
יִשְׁמֹאל אִמֵּר כִּגּוֹן
הָאִמְרוּ הֵן הַמְרִי
לְשִׁירָא דְּבִי נִצְרִי
וְשִׁתּוּ לֵיהּ בְּיוֹם אִידֵס.
אִמְרוּ אִמְרוּ אִמְרוּ לִי
סָבִי דְּפּוֹמְבִירָתָא הִילְכְּתָא
יִשְׁמֹאל. מִתְּיָבִין עַל
שְׂמָאן דִּאִמְרוּ צִרְךָ הַלְגָּבִיהּ
חֲבִיתָ שֶׁל (שׁוֹתֵפִי)
(שִׁתּוּפִי מְבֹאוֹת) מִן
הַקִּיקֶק סַפָּה. וְהִתְנִיא
בִּיצֵד מִשְׁתַּתְּפִי בְּבִיבִי
מִצִּדֵּי אִדֵּם חֲבִית שֶׁל יִי
וְהִתְנִיא בִּיצֵד מִשְׁתַּתְּפִי

ואין טועמים מפירותיה. דאי לאו דפלחיה לא הוּו פּרשי מינה:
וְגַרְפִּי שֶׁ עָ"ז שֶׁהִתָּה בָּזוּתָה מִדִּינָה: אֵרִיד לְהוֹדִיעַ. אִם חֲפִצִּין
בְּעִבְדְּךָ שֶׁמָּה מִקְפִּידִין בְּעִירּוּבָיו? וְאָמַר בַּ"ק^ט הַמְקַפֵּיד עַל עִירּוּבוֹ אֵינוֹ
לְהוֹדִיעַ דְּעֵינּוּ כִּדֵּה בָּזוּתָה פֶּת יִתֵּן לְחִבְרֵירוֹ אֲבָל מִשְׁלוֹ אֵין אֵרִיד
לְהוֹדִיעַ דְּעֵינּוּ לוֹ לֵאלֹדֶם שָׁלָל בְּפִינוּ:

הבא סקן. צעירובי חלירות" ומוזקה
להן: הבא לא סקן. צעירובי תחומין
קתני לקמן (דף פב.) כ"ד משתתפין
בצמחומין כ"ו ולא קתני ומוזקה להן:
שהכלה בנים המרחץ. מצעד יום
החול לתמוס עירה ומזכה לה ואסר
לה לחזור: ר"ח צבלי היה כדלמרינן
במסכת סוכה (דף כ.) עלו ר' חי'א
ובניו ויסדוה: ואינעיא להו גרסינן:
היה"ש דבם יעקב. אבי לא היה הגון
לפיכך לא הכירו: אקף. הרבה
עלי הדרך צבלי: וזיל אסולמא
דזור. דרך מסילת (ט) זור: רבי חי'א
דקאי כרז בתחומין וגבי חלירות
טעמא דרז משום דכיון דקאסר
עליה גמר ומקני ואין לר' זכ"ה
ואע"ג דמתני' פליגא עליה דרז רז
תנא ופליג: מי אינא למאן דפליג
מי אשכחן דפליג אינש עליה:
טורוינא. נכרי היה ממונה על כלי
זיין העשויין להסירת העיר להלחם
על הארץ ודר צעיר: הא דאמר. על
צבני המצוי לא צעין דעתיה ומתני'
צבדלא אסר כגון חצר שצין שני
מבואות ורגילה עם זה ולא עם זה:
הכי נמי מספצרא. דמודה שמואל
היכא דלא אסר: ולא נשפף.
אינו רואה ומתכוין לאסור עליהן:
שאני

^(ג) (בריה) דבת יעקב כי

מרב יעקב בר אידו בעא מיניה משל חמולתה עירבה
או דלמא משלה עירבה ומשום דשלא מדעתה א
עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה אמר רב נחמן נקטינ
(6) ואחד עירובי חצירות ד אחד שיתופי מבואות צרי
עירובי תבשילין צריך לזכות או אין צריך לזכות אמר ר
לא שמיע ליה הא דאמר ר"נ בר רב אדא אמר שמואל
לזכות אמר ליה אביי פשיטא דלא שמיע ליה דאי
ליה אמר ליה אמו עירובי תחומין מי לא אמר שמואל
איהו צריך לזכות הכי השתא בשלמא התם פליגי ר
לן כחומרין דמר וכי חומרין דמר אבל הכא אי איתא
דמאן דפליגי ההוא טורזינא דהוה בשיבבותיה דרבי זיר
לא אוגרי להו אתו לקמיה דר' זירא אמרו ליה מהו
להו הכי אמר ר"ל משמיה דגברא רבה ומנו רבי ה
מערכת שלא מדעתו ההוא טורזינא דהוה בשיבב
אושעיא אמרי ליה אוגר לן רשותך לא אוגר להו א
בר אושעיא אמרי ליה מהו למיגר מדביתו לא ה
דרב מתנה לא הוה בידה אתו לקמיה דרב יהודה
שמואל אשתו של אדם מערכת שלא מדעתו מיתבי
שלא מדעת בעליהן אין עירובין עירוב ואין שיתופן
דאסר הא דלא אסר הכי נמי מסתברא דא"כ קשי
דאמר שמואל ה אחד מבני מבוי שרגיל להשתתף עב
בני המבוי נכנסין לתוך ביתו ונוטלין שיתופן ממנו בע
רגיל לא שמע מינה לימא מסייע ליה כופין אותו ל

הרגיל אבל שאינו רגיל אינו חוסר ונוטלים שיתופו בעל כרחו דקא
דאשמו של אדם מערבת שלא מדעתו אין ללמוד מכאן שחובל לזכר
ליתן שלא מדעת בעלה אין לה כח לזכות לשכירה שלא מדעת
אגב דזה לא אחד ואחד ופתן נראה דשרי אפילו לא חסרי אצד
דלא לענין שחובל לזכות לאחרים ואם הבעל והאשה בעציר
משל בעל הבית דהא בסמוך [ומדור 13] מנן יתמוסר עליהן מוסר

גדורו ושל שאר מיני פירות, בין משלו בין משל חבריו צריך להורישו. ומגביהה מן הקרקע יתקני טפה. איחמו שיתפו מבוואת רב אמר אין צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות. ולזכות ושמואל אמר אין צריך לזכות. בשלמא לשמואל דבר בשיתפיו מבוי ומזבה להן. אלא צריך לזכות קשה לוי מנתי. ופסקינא איהו, ר' חייא סבר צריך לזכות ור' יושעא ברי אבהו סבר צריך לזכות. דתניא מעשה בכלתו של ר' אושעיא שהלכה למרחץ ועירבה לה חמותה משלה ויאמר לו ר' יושעא ברי אבהו דייסי בבאלי כל ערב חמיו חמירי בעיבוריך, כך אמר אביך כל ימיך. קהל. בן אמר ר' יוחנן דחמותו של עמרם חתה לו וזכתה לכלה ואליהו אכל

רַב אָמַר א"צ לזכות. דריי
נרייך לזכות דלל אסר
לשמואל צמבוי נרייך לזכות
קנין צפ' מי שהוליאיהו (לעיל)

ואין טועמין מפירותיה ושמואל אמר * כגון דאמרי הני תמרי לשיכרא דבי נצרפי דשתו ליה ביום⁶ חגם⁵ (אמר אמימר) ואמרו לי סבי דפומבדיתא הלכתא כוותיה דשמואל מיתיבי כיצד משתתפין במבוי מביאים חבית של יין ושל שמן ושל תמרים ושל גרוגרות ושל שאר מיני פירות אם משלו צריך לזכות ואם משלהן צריך להודיע ומגביה מן הקרקע משהו מאי משהו נמי דקאמר טפה איתמר שיתופי מבואות רב אמר אין צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות עירובי תחומין רב אמר צריך לזכות ושמואל אמר צריך לזכות בשלמא לשמואל הכא תנן והכא לא תנן אלא לרב מאי טעמא תנאי היא דאמר רב יהודה אמר רב מעשה בכלתו של רבי אושעיא שהלכה לבית המרחץ וחשכה לה ועירבה לה חמותה ובא מעשה לפני רבי חייא ואמר לו רבי ישמעאל ברבי יוסי בבליא כל כך אתה מחמיר בעירובין כך אמר אבא כל שיש לך להקל בעירובין הקל ואבעיא להו משל חמותה עירבה לה ומשום דלא זיכתה לה או דילמא משלה עירבה לה ומשום דשלא מדעתה אמר להו ההוא מרבנן ורבי יעקב שמיה לדידי מיפרשא לה מיניה דרבי יוחנן משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה אמר ליה רבי זירא לרבי יעקב

התם אקיף וזיל לסולמא דצור ובעי' מיניה משל חמותה עירבה ומשום דלא זיכתה לה ם דשלא מדעתה אמר ליה משל חמותה ה אמר רב נחמן נקמין ² אחד עירובי תחומין שיתופי מבואות צריך לזכות בעי רב נחמן אין צריך לזכות אמר רב יוסף ומאי תיבעי ליה רב אדא אמר שמואל ³ עירובי תבשילין צריך דלא שמיע ליה דאי שמיע ליה מאי תיבעי זין מי לא אמר שמואל אין צריך לזכות ואמר בשלמא התם פלוגי רב ושמואל וקא משמע ר אבא הכא אי איתא דשמיע ליה מי איכא בשיבכותיה דרבי זיזא א"ל אוגרי לן רשותך זיזא אמרו ליה מהו למיגר מדביתוהו אמר ברא רבה ומנו רבי חנינא ⁴ אשתו של אדם שזרזינא דהוה בשיבכותיה דרב יהודה בר זוטא לא אוגר להו אתו לקמיה דרב יהודה מיגר מדביתוהו לא הוה בידיה אתו לקמיה תו לקמיה דרב יהודה אמר להו הכי אמר שלא מדעתו מיתבי נשים שעירבו ונשתתפו עירוב ואין שיתופן שיתוף לא קשיא ⁵ הא מסתברא דא"כ קשיא דשמואל ארשמואל שרגיל להשתתף עם בני מבוי ולא נשתתף טלין שיתופן ממנו בעל כרחו רגיל אין שאין ⁶ ליה ⁷ כופין אותו לעשות לחי וקורה למבוי שאני

לים שיחפזו בעל כרחו דקאמר היינו של בעל הבית אצל
יון ללמוד מכאן שחובל לזכות לבני המבוי ולבני חצר לתת
רות לנשיניה שלא מדעת וארץ ליזרה שלא מוכה השאש
ששרי אפילו לא אכרי אהרדי כל זמן שלא מיחה הבעל דמ
שן אין הבעל והאשה צביר אלא בני ביתו ירץ לנדהק
מתן יתפסו עליהן מוסרין וארץ להודיע ובשכלה האוכל

צריך להודיע. ומביניהם אמר צריך לזכות. לזכות ושמואל אמר צריך לזכות. ונתן בשתיפוים אחד ומזכה להן. אלא רבנן צריך לזכות וי' וישבעאל בי' למרוצח ועיברה לה חמותה משלה מחמיר ויזכרה. כל אומר אפי' כל רבה וכל ויזכה ללמלה ולפנין אסר

פ.

ב' א מיי פ"ח מהלכות
 ע"ו הלכה ג טוש"ע
 ד"ד ס' קמב עקיף יב:
מא ב מיי פ"י מהל'
 עירובין הלכה ב'
 סמג עקיף א טוש"ע א"ח
 ס' מנח:
מב ג מיי פ"ח מהל'
 עירובין הלכה ב'
 סמג שם טוש"ע א"ח ס'
 שסו עקיף ט:
מוג ד מיי שם טוש"ע
 א"ח ס' שפס עקיף
 ג:

במד' ה' מ"י פ"ו מהל' י"ט
הלכה ו' סמג עשין ב'
ולאין עה טוש"ע א"ח סי'
תקכו סעיף י':

במה ר' ז' מיי' פ"צ מהל'
עירובין הלכה יב
ופ"ה הלכה ה סמוג עשין
א טוש"ע א"ח קי' שסז
וקי' שפצ סעיף יא:

בורח מיי פ"ה מהל'
 עירובין הלכה ז סמג
 שם טו"ש ע"ה א"ח ס"ה שסו:
 [בו] ט נמי"ה פ"ה מהל'
 שכנים דין יב
 טו"ש ע"ה ח"מ ר"ס קסב
 וברך אלפס ז"ב פ"ה דף
 קמ: בשם התוספתא וכן
 הביא הרא"ש ע"ש
 ובתוספתא דב"ב שלפנינו
 ליתא:

רבי ניסים גאון

וּבֹא מִעֲשֵׂה לִפְנֵי ה' חַיִּי
וְאִסֵּר. אִם לֹא יִשְׁמָעֶלָה
וְיִחַי חַיִּי בְּבִלְבָּל כִּן כִּן
אֵתָּה מַחֲמֵר בְּעִירֹוֹ. וְאִתָּה
חַיִּי בִּלְבִי הוּא, וְאִתָּה
סוּכָה פֶּקֶד אֶת לִבִּי לִקְשׁ
סוּכָה אִמֵּר יִישׁ לִקְשׁ
חַיִּי בְּחַיִּי שְׁפֹתַי לִי וְיִבְנִי.
הַשְׁתִּיחֵלֵּל וְשִׁמְחָתָה עוֹרִי
מִיִּשְׂרָאֵל, עֵלֶה עוֹרִי
מִבְּבֵל חַיִּי, חוֹדֶה
וְשִׁמְחָתָה, עֵלֶה ה' חוֹדֶה
בְּבִלְבָּל וְבִנְי וְיִסְדוּהוּ.
וּבְפֶקֶד לִי כִּרְתוּתוֹ ה' וְיִסְדוּ
הַשְׁתִּיחֵלֵּל וְשִׁמְחָתָה חַיִּי
דְּבַר קִפְּרָא שְׂבִקִּי וְאִתָּה
לִקְשִׁי דִּי חַיִּי. וְאִתָּה
מוֹצֵא דִּי קִפְּרָא שְׂוֹאֵל
שְׂבִיבִי דִּי חַיִּי מֵה בְּבִלְבָּל
אִמֵּר דְּבַרְהוּ דִּי חַיִּי.
פֶּקֶד חֲלוֹן

יבינו חננאל (המשך)

ר' חייא. אמר ר' אלחנן
קניטין אחד שיתפיה
במאות, ואחר עירובי
תחומין דרך לכותו. בעי
ר' נחמן עירובי תבשילין
אין לכותו וא"ל, ואמר
ר' יוסף מאי תביעי לך
הא אמר שמואל ליה
לכות. ההוא שורטונא
ולא בעצ לאגרוי ר' יוחנן
ושתיה לבני מבוי, ואזלו
ואגרוי אינהו במביחיהו.
ואמר ר' יוחנן
שפיר כבודי ד' ויזת
של אדם מערכת לו שלא
מדעתו, וכן (באשת)
של גוי מערכת לו.
רשות בעלה. ואם בא
בעלה גוי ויחמה בשלה
אותה השכירות, ונאסרו
ודווה לאיסורו, וכן אמר
ר' יהודה (בר הושעיה)
מביחיה דשרמולא, אשתו
של אדם מערכת לו עליה
מדעתו. ואותבין עליה
הוהניא נשים שעירבבו
ונשתתפו אין מדעת
בעלה אץ עירובן ערוב
ואין שיתופן שיתוף.
(ופריקין) מ' מהנביא ברילא
כשר עלייה כגז שני

[illegible]